

dle § 8 zák. č. 70/1873 ř. z. zápis v rejstříku společenském, je patrné, že žal. úřad, vydávaje nař. rozhodnutí z 26. března 1931, doručené a proti st-li tedy působící 28. března 1931, neměl ve spisech podkladu pro předpoklad, že družstvo to existuje. Existence ta je však nutným předpokladem zákonosti nař. rozhodnutí a neměl-li žal. úřad pro existenci tu předpoklad ve spisech, jeví se nař. rozhodnutí i po této stránce podstatně vadným. Že se družstvo to konstitovalo po vydání nař. rozhodnutí, je lhostejno, nebylo-li ho již v době vydání nař. rozhodnutí, které stanovilo nad to přesnou lhůtu, do které výsledek jednání měl býti sdělen. Nelze přece ukládati straně, aby jednala s někým, kdo neexistuje a nutiti ji, aby případně pátrala po tom, zda jako kupec označené družstvo později se právně ustaví.

Proto dospěl nss i ke zrušení rozhodnutí z 26. března 1931 pro vady řízení. Zrušil-li nss rozhodnutí, padá tím i sankce, již žal. úřad připíná k neplnění příkazu, a netřeba proto zabývat se námitkami, jež stížnost po této stránce vznáší.

Č. 10.554.

Stavební právo. — Dávka z nájemného: * Stavební úřad není příslušný rozhodovati způsobem autoritativním o tom, kdy byla určitá stavba ve smyslu § 49 zák. č. 44/27 dokončena a je-li tedy dán tento předpoklad pro osvobození stavby od obecních dávek podle § 51 cit. zák.

(Nález ze dne 18. května 1933 č. 9023.)

Prejudikatura: srov. Boh. F 6438/32 a fin. nál. z 13. dubna 1933 č. 6586, dosud neotištěný.

Věc: Josef L. a spol. v Bratislavě (adv. Dr. Jos. Endler z Bratislavy) proti zemskému úřadu v Bratislavě (adv. Dr. Vladimír Krno z Bratislavy) o potvrzení o dokončení stavby.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Výměrem měst. notářského úřadu v Bratislavě jako stav. úřadu I. stolice z 26. dubna 1926 bylo st-lům k jejich žádosti na základě § 60 měst. stav. statutu a dále ve smyslu § 11 zák. čl. XIX:1876 uděleno částečné povolení k používání jednoposchoďové kavárny (mimo místnosti sklepní), pro niž jim bylo uděleno stav. povolení usnesením téhož úřadu č. 39.515/stav. I. z r. 1925. Když pak usnesením zastupitelského sboru města Bratislavy č. 212/41813/28 byla st-lům z uvedené budovy předepsána dávka z nájemného, a k jejich odvolání, v němž dovozovali osvobození stavby té od uvedené dávky ve smyslu § 49 a násl. zák. č. 44/27, byl v řízení rekursním prostřednictvím stav. úřadu vyslechnut stavitel stavby, jenž potvrdil, že poslední práce stavební byly skončeny až v r. 1926, požádali st-lé dvěma podáními z 8. května 1930 stav. úřad bratislavský, aby svůj shora zmíněný kolaudační výměr z 26. dubna 1926 zrušil a vydal výměr nový, v němž by bylo uvedeno, že jejich novostavba byla ve skutečnosti dokončena až v r. 1926, a aby jim o tom dal úřední potvrzení.

K této žádosti městský notářský úřad jako stav. úřad I. stolice výměrem ze 4. června 1930 prohlásil, že doplňuje svůj výměr z 26. dubna 1926 tím, že stavba budovy mimo místnosti suterénní (bar) byla úplně dokončena 1. května 1926; úprava suterénu na bar byla skončena 1. října 1926. — K odvolání městské obce žal. úřad nař. rozhodnutím napadnutý výměr zrušil a úřadu I. stolice uložil, aby k žádosti st-lů ohledně dokončení stavby vydal podle skutkového stavu nový, specialisovaný výměr, pokud se týče osvědčení (svědectvo).

Jednae o stížnosti do rozhodnutí toho podané vycházel nss z těchto úvah:

Jak z vyličeného děje patrně, vydal stav. úřad I. stolice výrok, že novostavba st-lů byla dokončena v r. 1926, jako doplněk a část svého úředního kolaudačního výměru z 26. dubna 1926. Že nešlo tu o nějaké pouhé konstatování, odůvodnění nebo úřední osvědčení okolností čistě faktických, nýbrž o judikátní výrok, t. j. rozhodnutí, že náležitosti, jichž je třeba, aby byl dán právní pojem dokončené stavby ve smyslu zák. č. 44/27, byly splněny teprve v r. 1926 a nikoli snad již v době předchozí, podává se jednak z toho, že týž stav. úřad již před podáním žádosti z 8. května 1930 byl zem. úřadem bratislavským dožádán, aby aby výsledkem stavitele novostavby zjistil, kdy byla tato stavba ukončena, a aby to zjistil za tím účelem, aby mohlo býti vyřízeno odvolání st-lů proti předpisu obecní dávky z nájemného, že výslech ten také provedl u vědomí, že je určen k účelům dávkovým, jak je patrně z obsahu protokolu z 25. března 1930, dále z toho, že svůj výměr vydal na žádost st-lů z 8. května 1930, kde se na výslech právě uvedený výslovně poukazuje, a konečně i z toho, že neomezil se na to, aby vydal st-lům nějaké vyřízení, jež bylo by formálně označeno jako pouhé osvědčení nebo podobně, nýbrž uznal za nutné vydati svůj výrok jako doplněk dříve již vydaného výměru kolaudačního, tedy výměru majícího nepochybně povahu autoritativního správního aktu stav. úřadu.

Takto pojal výměr ten také žal. úřad, a na odvolání obce, která byla interesována na věci jako percipientka obecních dávek, přezkoumával jako vyšší stolice stavební výměr stav. úřadu I. stolice ve věci a z důvodů věcných jej zrušil, nařídív zároveň vydání rozhodnutí nového. Nař. rozhodnutí jeví se tedy jako judikátní výrok vyšší stolice stavební o tom, zda resp. kdy jest ohledně stavby st-lů pokládati za splněný požadavek dokončení stavby jako předpokladu pro osvobození stavby od obecních dávek podle §§ 51 a 49 zák. č. 44/27.

Nss musil nejprve z úřední moci zkoumati, byl-li žal. úřad ve své funkci vyššího stav. úřadu kompetentní k výroku, který učinil.

Dokončení stavby je jedním z předpokladů osvobození stavby od obecních dávek podle §§ 51 a 49 zák. č. 44/27. Otázka, je-li předpoklad ten splněn, tvoří součást kognice o povinnosti dávkové a může tedy o ní rozhodovati principiálně jen úřad, jemuž přísluší rozhodovati o dávkové povinnosti. Ten je povolán zkoumati, kdy je stavba ve smyslu zák. č. 44/27 dokončena, tedy vymeziti si právní pojem dokončení stavby ve smyslu tohoto zákonného ustanovení a zjistiti, zda tato zákonná skutková podstata je in concreto dána. Stav. úřadu bylo by možno přiznati kompetenci, aby o této otázce rozhodoval s účinkem závazným pro úřad dávkový jenom, kdyby tu byla pozitivní norma, která by

tuto součást kognice o povinnosti dávkové výslovně vyjímala z rozhodovací pravomoci úřadu dávkového a přikazovala ji do kompetence úřadu stavebního. Takové normy však není.

Jiná jest ovšem otázka, jakým způsobem si dávkový úřad, povoláný rozhodovati o tom, je-li dána skutková podstata osvobození od dávek, zjistí, zda je tu »dokončení stavby« jako součást této skutkové podstaty. Touto otázkou nebylo třeba v daném případě se zabývat. Jestliže tedy žal. úřad jako vyšší stolice stavební výměr měst. notářského úřadu věcně přezkoumával, místo aby jej pro nepříslušnost zrušil, překročil meze své kompetence a proto slušelo rozhodnutí jeho zrušiti pro nezákonnost.

Č. 10.555.

Živnostenské právo (Slovensko): I. Je obec legitimována ke stížnosti na nss proti udělení koncese hostinské? — II. Při udělení hostinské koncese hotelové v lázeňském místě není třeba přihlížeti k potřebě obyvatelstva. — III. Uděleje hostinskou koncesi není živn. úřad povinen přihlížeti k soukromoprávní závadě, záležející v omezení pozemku služebností.

(Nález ze dne 19. května 1933 č. 5623.)

Věc: Obec V. proti ministerstvu obchodu (za zúč. Jana O. adv. Dr. Ivan Markovič z Bratislavy) o koncesi hostinskou a výčepní.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Zemský úřad v Bratislavě výnosem ze 16. června 1930 udělil na základě § 239 živn. zák. Janu O. z V. koncesi k provozování živnosti hostinské a výčepnické ve vile »Slovač« v N. s oprávněním podle § 23 bodů a), b), c), d), f) a g) živn. zák. Žal. úřad nař. rozhodnutím nevyhověl odvolání stěžující si obce podanému z tohoto výnosu z těchto důvodů: »Jelikož se v daném případě jedná o zřízení hotelu k ubytování cizinců v lázeňském místě, netřeba bráti ve smyslu ustanovení § 25 odst. 5 živn. zák. zřetele na potřebu obyvatelstva. K vývodům odvolání stěžující si obce, poukazujícím na soukromoprávní závalu, záležející v omezení pozemku služebností, podotkl žal. úřad, že není povinností živn. úřadu, aby přihlížel při udělení hostinské a výčepnické koncese ke skutečnostem takového rázu, jelikož podle § 25 odst. 3 cit. zák. jest nutno při udělení koncese bráti zřetel — kromě potřeby obyvatelstva — ke způsobilosti místnosti, její poloze a možnosti policejního dohledu.

Dříve nežli nss mohl přihlídnouti k jednotlivým námitkám stížnosti, musil se zabývatí námitkou právního zástupce zúčastněné strany, vytýkající nedostatek legitimace stěžující si obce k podání stížnosti na nss. Námitku tu neshledal důvodnou, vycházejí z těchto úvah:

Podle ustanovení § 25 odst. 4 a 6 živn. zák. (č. 259/24 Sb.) živn. úřad, prve než koncesi udělí, má do lhůty jím stanovené vyslechnouti obec, v níž bude stanoviště podniku, a jestliže by proti námitkám obce žádaná koncese k provozování některého oprávnění vytčeného v § 23 byla udělena, může obec s odkladným účinkem odvolati se na vyšší úřad do 15 dnů po uvědomění, s výjimkou případu, když jde o udělení